Stefanovy deníky

STOPY MINULOSTI

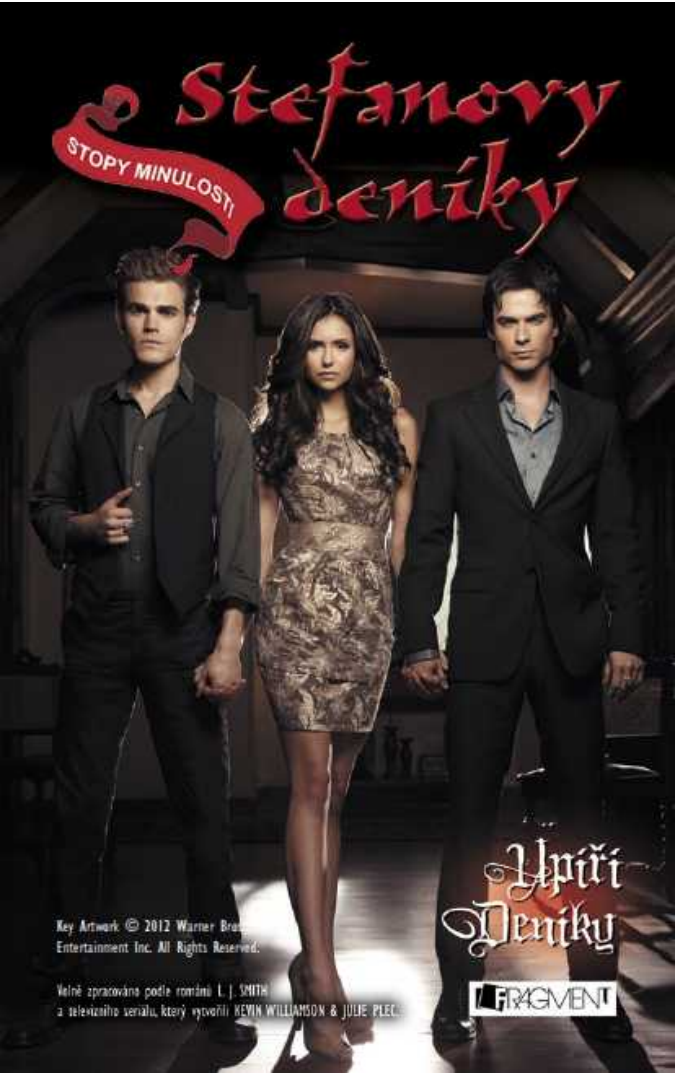

Upíří Deníky

Key Artwork © 2012 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Volně zpracováno podle románů L. J. SMITH a televizního seriálu, který vytvořili KEVIN WILLIAMSON & JULIE PLEC.

FRAGMENT

Stopy minulosti

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

FRAGMENT
čtení ▪ radost ▪ poučení

Doporučujeme další e-knihy:
L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení
Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas
Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti
Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

L. J. Smith
(Kevin Williamson & Julie Plec)
Stefanovy deníky – Stopy minulosti – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Úvod

Srpen 1888

Za jediný rok se toho může tolik změnit.

Tohle je jedno z úsloví, která jsem často slýchával a jež mi drnčí v mysli jako kamínky podél silnice. Připomíná mi můj dřívější život. Kdysi dávno byl každý rok života velmi důležitý. Skrýval spoustu možností: setkání s životní láskou, narození vlastních dětí, smrt. Spoustu odrazových můstků na cestu životem. Na cestu, po které už dávno nejdu.

Tehdy, před dvaceti lety, kdy se celý můj život obrátil vzhůru nohama, byl jeden rok zkrátka něco!

Před rokem jsem přijel do Anglie. Do země plné historie, jež mi dávala šanci, že věčnost nebude tak zdrcující. Změnil jsem sice prostředí, ale já zůstal stejný. Vypadal jsem stejně jako v den, kdy jsem se stal upírem. A hlavou

se mi honily stejné myšlenky. Vzpomínky na Katherine, která mě přeměnila, na Damona, mého bratra, na smrt a zkázu. Pořád mě pronásledovaly ve snech a nikdy, nikdy se jich nezbavím. Čas neochvějně pádil kupředu, ale já byl jako dřív. Démon zoufale toužící po vykoupení.

Kdybych zůstal člověkem, byl bych teď mužem středního věku. Měl bych manželku a děti. Možná dokonce i syna, kterého bych připravoval na převzetí rodinného podniku.

Místo toho se ze členů Salvatorovy rodiny stali vrazi.

Posledních dvacet let jsem se snažil náš osud napravit. Doufal jsem, že nekonečná řada dobrých skutků může omluvit chyby, které jsem udělal, smýt krev, již jsem prolil.

A svým způsobem se to povedlo. Anglie je skvělá země. Jsem teď čestný muž. Aspoň tak čestný, jak může být člověk, který má tak hroznou minulost, jako je ta moje.

Už jsem se necítil vinen kvůli tomu, že piji krev lesních živočichů. Koneckonců, jsem přece upír. Ale nejsem netvor. Už ne.

Čas se mě nedotkl tak jako lidí, ani jsem nevítal každý nový rok v radostném očekávání jako všichni živí. Můžu jen doufat, že s každým rokem budu dál od zkázy, již jsem v mládí zavinil, a nebudu mít nic nového na svědomí. Jestli se to povede, budu to považovat za svoje vykoupení.

1.

Sluneční paprsky poskakovaly po hrubě tesaných trámech velké kuchyně panského sídla Abbottových, u kterých jsem byl zaměstnaný jako správce. Skrz silná okna jsem pozoroval zvlněnou zelenou krajinu kolem domu. Spokojeně jsem si povzdechl. I když paní Duckworthová, hospodyně Abbottových, dům pečlivě udržovala, viděl jsem, jak v jasných paprscích poletují zrnka prachu.

„Můžeš mi podat nůž, Stefane?“ požádala mě Daisy, jedna z mladých služebných, a koketně na mě mrkla. Daisy byla místní dívka a paní Duckworthová ji příležitostně zaměstnávala jako pomocnici v kuchyni. Daisy byla malá, měla kudrnaté hnědé vlasy a pihovatý nos zvednutý nahoru. Připomínala mi Amelii Hawkeovou, moji kamarádku z dětství v Mystic Falls. Uvědomil

jsem si, že Amelie bude mít touhle dobou děti ve věku Daisy.

„Samozřejmě, zlato," řekl jsem s přehnaným jižanským přízvukem a hluboce jsem se jí uklonil. Daisy mě vždycky škádlila kvůli mému americkému přízvuku a mě bavilo naše bezstarostné pošťuchování. Bylo hravé a nevinné a připomínalo mi, že slova nemusí mít pokaždé skrytý význam.

Vytáhl jsem nůž ze zásuvky a podal jí ho. Ona zatím vyndala z velké dřevěné mísy okurku, položila ji na stůl a soustředěně se zakousla do rtu.

„Au!" náhle vykřikla, ucukla rukou a rychle si přiložila prst ke rtům. Otočila se ke mně. Ze zranění jí kapala krev.

Cítil jsem, jak mi z dásní vylézají špičáky. Zalapal jsem po dechu a ustoupil stranou. Snažil jsem se zastavit proměnu, dokud to ještě bylo možné.

„Stefane, pomoc!" žadonila Daisy.

Pach krve se mi dostal do nosu a pronikl do mozku. Zavrávoral jsem. Docela živě jsem si dokázal představit, jak sladce by tekutina chutnala na jazyku.

Popadl jsem ubrousek a natáhl k ní ruku. Pevně jsem zavřel oči, ale pach krve byl ještě intenzivnější.

„Tady!" řekl jsem neohrabaně a poslepu mával ubrouskem. Ale ona si ho nevzala, a tak jsem otevřel jedno oko, pak druhé. Pořád tam stála s nataženou ru-

kou, ale něco se na ní změnilo. Zamrkal jsem, viděl jsem to však pořád. Její hnědé vlasy se proměnily v zářivě rudou měď, zatímco plné tváře pohubly a obličej dostal tvar čtverce, který měl nepatrný poprašek pih na špičce nosu.

Daisy nějakým způsobem zmizela a na jejím místě stál někdo jiný.

„Callie?“ řekl jsem chraplavě a zůstal nehnutě stát vedle dřevěného stolu. Přímo přede mnou byla Callie Gallagherová. Divoká, impulzivní, naprosto oddaná, a zavražděná Damonovou rukou. V hlavě jsem měl zmatek. Co když ve skutečnosti neumřela a podařilo se jí utéct do Anglie, aby tady začala nový život? Věděl jsem, že je to nesmysl, ale byla přímo přede mnou. Nádherná jako vždycky.

„Stefane…,“ zašeptala a naklonila ke mně tvář.

„Callie!“ Špičáky se mi zatáhly a já se usmál. Cítil jsem, jak se mi prudce rozbušilo srdce. Byl to náznak lidských emocí, na které jsem si díky Callie vzpomněl. Natáhl jsem k ní ruku, pohladil ji po rameni a vdechl vůni jablek a sena. Ale v okamžiku, kdy jsem přivřel oči a chtěl ji k sobě přitáhnout, se znovu proměnila. Její rty byly příliš rozevřené, zuby příliš bílé a oči měla krvavé. Vzduchem se linula vůně citronu a zázvoru.

Hrůzou jsem zavřel oči. V žilách mi proudil ledový strach. Mohla by to být…

Byla to Katherine. *Katherine*. První žena, do níž jsem se vášnivě zamiloval. Upírka, která mi ukradla srdce jen proto, aby mi mohla ukrást i duši. „Nech mě být!“ vybuchl jsem. Uskočil jsem dozadu tak rychle, až jsem narazil do stolu. Uklidnil jsem se. Bylo mi jasné, že se od ní musím držet dál. Byla ďábel. Zničila mě. A přesto vypadala tak nádherně. Ve tváři se jí mihl šibalský výraz.

„Ahoj, Stefane,“ řekla sladkým hlasem a blížila se ke mně. „Vyděsila jsem tě? Tváříš se, jako kdybys viděl ducha!“

„Ty jsi mrtvá,“ vyhrkl jsem. Pořád jsem nemohl uvěřit, že stojí přede mnou.

Zasmála se. Ozval se teplý zvuk, příjemný jako whisky za chladné zimní noci.

„To jsem byla vždycky, ne? Ráda tě vidím. Vypadáš dobře. Možná jsi jen trochu bledý,“ pokárala mě Katherine.

„Jak ses sem dostala?“ zeptal jsem se konečně. Její tělo přece shořelo. Bylo pohřbené za oceánem, v kostele ve Virginii. A přesto jsem nemohl popřít, že stojí v kuchyni Abbottových, ani ne půl metru ode mě.

„Musela jsem tě vidět,“ řekla Katherine a perfektními bílými zuby se kousla do spodního rtu. „Je mi to hrozně líto, Stefane. Mám pocit, že mezi námi vznikla spousta nedorozumění. Nikdy jsem ti pořádně nevysvětlila svoji

přirozenost. Myslíš, že mi to můžeš někdy odpustit?“ zeptala se.

Uvědomil jsem si, že jsem jí na to kývl. I když jsem ji nenáviděl za všechno, co mi provedla. Věděl jsem, že musím zmizet, ale nemohl jsem odtrhnout zrak od jejích velkých očí. Nenutila mě k tomu. Bylo to horší. Přemohl mě cit. Váhavě jsem natáhl ruku a dotkl se prsty její kůže. Byla tak hladká a mě okamžitě přepadla touha znovu a znovu se jí dotýkat.

„Sladký Stefane,“ zavrkala Katherine, když se ke mně přitiskla. Rty hebkými jako okvětní lístky mi přejela po tváři. Naklonil jsem se a nasával její citronovo-zázvorovou vůni. Moje touha, kterou jsem dvacet let potlačoval, se uvolnila. Nenasytně jsem našel její rty a políbil ji. Šťastně a spokojeně jsem vydechl.

Odtáhla se a já zvedl zrak k její tváři. Měla vykulené oči a ve slunečním světle se jí blýskaly špičáky.

„Katherine!“ vydechl jsem. Ale nemohl jsem uniknout. Prsty studenými jako led mě chytla za krk a táhla k sobě. A pak jsem na krku ucítil prudkou bolest. Pokusil jsem se utéct, ale bolest mi pronikala pořád hlouběji a hlouběji do těla, dokud se nedotkla mojí duše…

Všechno kolem mě potemnělo.

Vtom jsem uslyšel ostré, vytrvalé klepání.

„Katherine?“ Zmateně jsem šmátral kolem sebe. Uvědomil jsem si, že jsem celý zalitý potem. Zamrkal jsem.

Nade mnou se tyčila došková střecha mojí chatky. Prasklinami ve stropě pronikalo dovnitř sluneční světlo.

Klepání nepřestávalo.

Vyškrábal jsem se z postele a natáhl si kalhoty a košili. „Pojďte dál!“ zavolal jsem.

Dveře se rozlétly a dovnitř vběhla paní Duckworthová. Na její červené tváři se zračily obavy. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Je mi fajn. Byl to jen sen,“ odpověděl jsem a nervózně přešlápl z nohy na nohu. Byl to doopravdy jen sen? Už celé věky jsem si na ni nevzpomněl, ale Katherine v mém snu vypadala tak skutečná, tak *živá*.

„Měl jsi noční můru,“ prohlásila paní Duckworthová znalecky a překřížila ruce na mohutně hrudi. „Slyšela jsem tě křičet až za dveře. Hrozně jsem se vylekala. Myslela jsem, že tě napadla liška. Paní Medlocková z Evansovy farmy říkala, že nedávno jedna dostala pár jejích slepic. Taky za bílýho dne!“

„Noční můra…,“ opakoval jsem a opřel se o dřevěnou pelest postele. Slunce právě začínalo sestupovat a les za oknem v jantarově žlutém světle ztmavl.

„Ano,“ opáčila paní Duckworthová trpělivě. Přes své modrobíle pruhované šaty měla oblečenou bílou naškrobenou zástěru a šedivé vlasy si stáhla do strohého drdůlku. Na panství sloužila už dvacet let a s mateřskou starostlivostí dohlížela na všechno, co se v domě šustlo.

George Abbott pokaždé žertoval, že to ve skutečnosti je ona, kdo tu všechno řídí. Slyšel jsem, jak mě uklidňuje, a došlo mi, že se všechno odehrálo jen v mé hlavě, že tady jsem v bezpečí. „Jen doufám, že tě neslyšela paní. Asi nechceš, aby si myslela, že tě něco straší."

„Mě nic nestraší," řekl jsem netrpělivě. Zvedl jsem lůžkoviny a hodil je zpátky na postel. Nelíbily se mi její hovorové výrazy. A taky to, že prakticky nikdy nedokázala dát dohromady gramaticky správnou větu. „Chtěla jste říct, že v chatce straší. Což není pravda," dodal jsem rychle.

„Ne, myslela jsem, že tebe něco straší," prohlásila paní Duckworthová uvážlivě. „Musíš mít v hlavě něco, co ti dělá starosti. Nedá ti to pokoj."

Podíval jsem se na hrubě ohoblovaná prkna na podlaze. Byla to pravda. I když jsem utekl z domova, strašily mě představy z mé minulosti. Někdy se mi zdálo, že já i Damon jsme ještě děti a proháníme se na koních ve virginských lesích. Takové sny byly příjemné. Jindy mi připomněly, že i když mi je souzeno žít na světě navěky, jedna moje část celou dobu pobývá v pekle.

„To je jedno," pokračovala paní Duckworthová a prudce spráskla ruce. „Přišla jsem tě pozvat na nedělní večeři. Kluci se po tobě pořád ptají." Když mluvila o Lukovi a Oliverovi, dvou malých synech Abbottových, objevil se jí na tváři láskyplný úsměv.

„Samozřejmě," řekl jsem. Nedělní večeře jsem miloval. Byly bezstarostné a hlasité, plné báječného jídla a dobromyslného hašteření mezi Lukem a Oliverem. Jejich otec George bude houpat na kolenou čtyřletou Emmu, nejmladší z dětí, zatímco jejich matka Gertruda se bude na svoje děti hrdě usmívat. Já budu sedět na druhém konci stolu a budu vděčný za to, že můžu být součástí celého výjevu. Že můžu být s normální rodinou, která si užívá typickou neděli. A já nepřišel na nic, k čemu bych to mohl přirovnat. S tímhle nemůže soupeřit ani ten nejkrásnější palác v San Franciscu, ani zářivé plesy plné šampaňského v New York City.

Když jsem loni na podzim přišel na Abbottovo panství, měl jsem jedinou košili a koně, kterého jsem vyhrál v kartách v přístavním baru v Southhamptonu. Byla to černá krasavice a připomínala mi Mezzanotte, koně z mého dětství ve Virginii. Tuhle jsem pojmenoval Segreto, což je italský výraz pro *tajemství*. Celý měsíc jsme strávili potulkami po venkově, než jsme dorazili do Ivinghoe, do města vzdáleného asi padesát kilometrů od Londýna. Hledal jsem někoho, kdo by si Segretu koupil. Lidé mě poslali k Georgeovi Abbottovi, který mi poté, co vyslechl moji pečlivě vymyšlenou historku plnou utrpení, nabídl jak odkoupení koně, tak práci správce.

„Raději by sis měl pospíšit," doporučila mi paní Duckworthová a přerušila tak moje vzpomínky. S hlasitým

bouchnutím dveří odkráčela ven. Honem jsem se podíval na svůj odraz v zrcadle, které viselo nad prostou truhlou se zásuvkami. Ulízl jsem si vlasy dozadu a přejel jazykem po dásních. Poslední dobou se nestávalo často, aby mi vylezly špičáky. Aspoň ne tehdy, když jsem byl vzhůru. Dokonce jsem svoje oběti lovil s lukem a šípem, krev nechal vytéct do láhve a popíjel ji, když jsem odpočíval u ohně. Vzpomněl jsem si, jakou spoušť jsem coby mladý upír způsobil v New Orleans. Moje kamarádka Lexi se mě tenkrát znovu a znovu pokoušela přinutit, abych pil kozí krev. Bránil jsem se. Domníval jsem se totiž, že kozí krev je urážka toho, jak by krev měla chutnat – urážka husté, sladké lidské krve.

Kdyby mě tak viděla teď, pomyslel jsem si smutně. Někdy jsem si přál, aby tu byla. Hlavně během dlouhých, temných nocí. Bylo by milé, kdybych si mohl s někým promluvit, a Lexi je skutečná kamarádka. Ale my dva jsme se rozešli, když jsme dorazili do Británie. Ona se rozhodla pokračovat na kontinent, zatímco já chtěl zůstat tady a zjistit, co mi tahle zem může nabídnout. I když jsme se rozešli v dobrém, věděl jsem, že jí občas docházela trpělivost s mojí melancholickou povahou. Nezazlíval jsem jí to. I já jsem lezl sám sobě na nervy a rád bych byl jiný. Přál jsem si, abych mohl flirtovat s Daisy a nenarostly mi špičáky. Přál jsem si, abych mohl mluvit s Georgem o svém dřívějším životě v Americe a nepro-

řekl se, že jsem žil už za občanské války. A nejvíc jsem si přál vymazat ze své mysli Damona. Cítil jsem, že pokud se chci pohnout dopředu, musím být sám sebou a stát na vlastních nohou. Jedna noční můra mě nesmí vrátit k mému trápení.

Naučil jsem se, že vzpomínky jsou jen vzpomínky. Nemají žádnou moc mi ublížit, pokud jim to nedovolím. Naučil jsem se, že lidem můžu věřit. A pozdě v noci, když se moje tělo zahřálo krví jezevce a já poslouchal zvuky probuzeného lesa, jsem se skoro cítil šťastný.

Nezažil jsem tu prakticky žádné vzrušení nebo dobrodružství. Všechno byla jen rutina, a já za ni byl vděčný. Práce byla hodně podobná té, kterou jsem dělal jako mladý ve Virginii, když mě můj otec připravoval na převzetí našeho statku Veritas. Nakupoval jsem hospodářská zvířata, dohlížel na koně a opravoval všechno, co bylo potřeba. Věděl jsem, že George moji práci uznává. Zítra dokonce pojedeme do Londýna, abychom projednali finanční podporu farmy. To byl nezvratný důkaz jeho důvěry. Vlastně se zdálo, že mě má ráda celá Abbottova rodina, a mě překvapilo, jak moc mám rád já je. Věděl jsem, že za pár let budu muset odjet, aby si nevšimli, že nestárnu jako oni. Ale teď jsem si mohl užívat čas, který mi zbýval.

Natáhl jsem na sebe vlněné sako, jeden z mnoha kusů oblečení, které mi George dal za těch pár měsíců, co

jsem bydlel na Abbottově sídle. Vlastně mi často říkal, že mě bere jako svého syna. Jeho výrok mě pokaždé jak potěšil, tak rozveselil. Kdyby jen věděl, že je o několik let mladší než já. Bral svoji roli otce naprosto vážně, a i když mi nikdy nemohl nahradit skutečného otce, měl jsem z jeho gesta radost.

Nezdržoval jsem se zamykáním chatky a vykročil k domu na kopci. Cestou jsem si hvízdal nějakou melodii. Její původ jsem si uvědomil až ve chvíli, kdy jsem se dostal k refrénu. Byla to Damonova oblíbená „Bůh ochraňuj Jih“.

Ušklíbl jsem se, stiskl rty a prakticky doběhl ke vchodu do sídla. I po dvaceti letech byla jakákoliv vzpomínka na Damona stejně ostrá a nečekaná jako úder hromu za horkého letního dne. Pořád ho mám před sebou – jeho zamyšlené modré oči, křivý úsměv i jižanský přízvuk s nádechem jízlivosti. Vidím ho tak jasně, jako kdybych se s ním setkal před pouhými deseti minutami. Kdo ví, kde teď je?

Třeba je mrtvý, napadlo mě najednou. Znepokojeně jsem tu myšlenku zahnal.

Došel jsem k domu a otevřel dveře. Abbottovi je nikdy nezamykali. Nebylo třeba. Nejbližší dům byl vzdálený pět mil po silnici a město ještě o dvě míle dál. Navíc se město skládalo jen z hospody, pošty a železniční zastávky. V celé Anglii nebylo bezpečněji.

„Stefane, můj chlapče!“ zvolal nedočkavě George, který do vstupní haly vešel z obývacího pokoje. Měl povznesenou náladu po sherry, které si dal před jídlem. Připadal mi ještě baculatější než minulý týden.

„Dobrý den, pane!“ pozdravil jsem nadšeně a shlédl na něj ze své výšky. Měřil jen něco málo přes metr padesát a zdálo se, že svou tloušťkou dohání to, co mu chybí na výšce. Vlastně jsem se někdy bál o koně, když George napadlo, že se půjde projet po lese.

A i když se mu ostatní sluhové kvůli jeho neohrabanosti a slabosti pro alkohol občas posmívali, já v něm viděl přátelského a důvěryhodného člověka. Vzal mě k sobě, když jsem vůbec nic neměl, a nejenže mi poskytl střechu nad hlavou, ale dal mi i naději, že se zase budu moct přátelit s lidmi.

„Trochu sherry?“ zeptal se a vytrhl mě z mého snění.

„Ano, děkuji,“ odpověděl jsem potěšeně, když jsem se usadil v jedné z pohodlných židlí potažených červeným sametem. Obývací pokoj byla malá útulná místnost s orientálními koberečky plnými psích chlupů. Gertruda Abbottová měla slabost pro všechny psy na farmě, a kdykoliv pršelo, pouštěla je do domu. Což bylo skoro každý den. Na stěnách visely portréty Abbottových příbuzných. Mohli jste je poznat podle dolíčku na bradě, díky němuž všichni vypadali skoro přátelsky. Dokonce i prastrýc Martin, jehož portrét stál jako na stráži nad barem v rohu místnosti.

„Stefane!“ ozval se šišlavý hlas, když do pokoje vpadli dva Abbottovi synové. První přiběhl Luke, nevyzpytatelný a tmavovlasý, s neposlušnými kadeřemi, které mu trčely, i když mu je matka pořád česala do čela. Následoval ho sedmiletý Oliver s vlasy v barvě slámy a odřenými koleny.

Oliver mi objal nohy a já se usmál. Z vlasů mu čouhal kus sena a pihovatou tvář měl celou špinavou. Nejspíš se celé hodiny potuloval po lese.

„Lovil jsem králíka! Byl takhle veliký!“ chlubil se Oliver, pustil mě a roztáhl co nejvíc paže.

„Takhle veliký?“ zeptal jsem se a vytáhl obočí. „Určitě to byl králík? Nebyl to medvěd?“ Oliver při té představě vykulil světlé oči, takže vypadaly jako malé talířky. Potlačil jsem úsměv.

„To *nebyl* medvěd, Stefane!“ poznamenal Luke. „Byl to králík a já ho zastřelil. Oliverova kulka ho jen vyplašila.“

„To není pravda!“ vykřikl Oliver rozzlobeně.

„Tati, řekni to Stefanovi! Řekni mu, že jsem ho zabil já!“

„No tak, kluci!“ mírnil George své malé synky a laskavě se na ně usmál. Usmál jsem se i já, přestože mnou projela bodavá lítost. Před sebou jsem viděl tolik známou scénu, která se odehrává ve všech domech po celém světě: synové se hašteří, bouří se, rostou a pak se celý cyklus znovu opakuje. Ne však v případě mém a mého bratra.

Jako děti jsme byli úplně stejní jako Oliver a Luke. Drsní a divocí a dokázali jsme zákeřně srazit toho druhého, protože jsme věděli, že naše naprostá, nekonečná věrnost nás v příští minutě přinutí navzájem si pomoci. Ale pak se mezi nás postavila Katherine a všechno změnila.

„Jsem si jistý, že Stefan nechce poslouchat vaše hádky," dodal George a dal si další doušek sherry.

„Mně to nevadí," řekl jsem a prohrábl Oliverovy vlasy. „Ale myslím, že budu potřebovat pomoc s jedním problémem. Paní Duckworthová tvrdí, že v lese žije liška, která krade slepice z Evansova kurníku. Je jisté, že ji dokáže ulovit jen ten nejlepší lovec z celé Anglie," vymýšlel jsem si.

„Skutečně?" zeptal se Oliver a znovu vykulil oči.

„Skutečně," přikývl jsem. „Jediná osoba, která by ji mohla dostat, je někdo malý a rychlý a velmi, velmi chytrý." Zahlédl jsem, jak se v Lukově tváři mihl zájem. Bylo mu skoro deset a nejspíš se cítil moc velký na to, aby se připojil ke hře, ale já věděl, že by rád. Damon byl v jeho věku stejný. Příliš zkušený, než aby se nechal nachytat při našich hrách dole u potoka, ale přitom měl strach, že o některou z nich přijde.

„A možná vezmeme i tvého bratra," pronesl jsem šeptem. Zachytil jsem Georgeův pohled a mrkl na něj. „My tři budeme ta nejlepší skupinka lovců na téhle straně Londýna. Liška nebude mít šanci."

„Vypadá to na báječné dobrodružství!“ prohlásil důležitě George, když dovnitř vstoupila jeho žena Gertruda. Rudé vlasy si stáhla dozadu a zdůraznila tak špičatý výběžek vlasů na čele. Na boku nesla svou čtyřletou dceru Emmu. Emma měla jemné světlé vlasy a obrovské oči a vypadala spíš jako pohádková bytost nebo skřítek než jako lidské dítě. Obdařila mě širokým úsměvem a já jí ho oplatil. Cítil jsem, jak mě zalilo štěstí.

„Půjdeš s námi, tati?“ zeptal se Oliver. „Chci, abys mě viděl lovit.“

„Ach, přece mě znáš,“ zavrtěl George hlavou. „Jen bych zahnal lišku do houští. Slyšela by mě na míle daleko,“ dodal.

„Stefan tě naučí, jak se k ní potichu připlížit!“ zašišlal Oliver.

„Stefan učí tohohle starého muže, jak řídit farmu,“ zasmál se George smutně.

„Zdá se mi, že dneska večer tu všichni vyprávíme pohádky,“ prohodil jsem. Byl jsem v dobrém rozpoložení. Práce na Georgeově farmě byla sice náročná, ale čas tady strávený jsem si doopravdy užíval. Cítil jsem se úplně jinak než na Veritas, kde jsem pracoval pod vedením svého otce. Tenkrát jsem měl vztek, že jsem musel zůstat na farmě, místo abych šel na Virginskou univerzitu. Nesnášel jsem, jak mě otec pořád posuzoval a hodnotil, nebo jak uvažoval, jestli se hodím k tomu, abych převzal

farmu. Ale u Abbottových jsem cítil, že si mě váží takového, jaký jsem.

Dal jsem si velký lok sherry, opřel se o opěradlo židle a setřásl ze sebe zneklidňující vzpomínky na svůj zlý sen. Katherine byla mrtvá, Damon nejspíš taky. Skutečnost byla *tady*, přede mnou.

2.

Příští den ráno jsme se s Georgem usadili v přepychovém vagonu vlaku do Londýna. Uvelebil jsem se v plyšovém sedadle a přemohl mě nával nevolnosti. Z předchozích zkušeností jsem věděl, že velká města můžou být moc hlučná, plná těžkého pachu nemytých těl, příliš lákavá. A tak jsem se na to připravil a vypil krev skunka a zajíce. A teď mi bylo špatně. Ale je lepší, když mi není dobře, než abych měl hlad. Zvlášť když jsem chtěl udělat co nejlepší dojem při setkání s Georgeovým právním zástupcem. Věděl jsem, že je pro mě pocta, když mě vzal na schůzku se svým partnerem. S mužem, který dohlíží na všechny účty farmy a radí nám, co a jak, pokud jde o zaměstnance a nákupy.

Pořád jsem se nemohl zbavit představy Katherine ze zlého snu, a proto jsem místo mluvení jen kýval, když

George uvažoval, zda máme, nebo nemáme k mému koni, který je na druhém konci Ivinghoe, přikoupit další. Bylo nemožné přeskočit od života a smrti k drobnostem lidského života. Za dvacet, možná už za deset let, nebude žádná z nich důležitá.

Sametový závěs našeho kupé se odhrnul a dovnitř strčil hlavu zřízenec.

„Čaj nebo noviny?“ zeptal se a ukázal nám stříbrný tác plný koláčků s rozinkami. Pan Abbott se na ně hladově zadíval. Zřízenec dal na porcelánové talířky čaj a dva koláče a položil je před nás.

„Dejte si i můj,“ řekl jsem a podal svůj talířek panu Abbottovi. „Vezmeme si i noviny.“

„Dobrá, pane.“ Zřízenec přikývl a dal mi jeden výtisk *Daily Telegraphu*.

Okamžitě jsem otevřel stránky, které mě zajímaly. Georgeovi jsem podal pravidelné rubriky, které miloval, zatímco já si nechal sport a zprávy ze společnosti. Byla to zvláštní kombinace, ale za posledních dvacet let jsem si na to zvykl. Kdykoliv jsem se ocitl ve městě, četl jsem společenské rubriky. Chtěl jsem zjistit, jestli v nich nebude zmínka o hraběti DeSangue. Damon tohle jméno používal v New Yorku. Chtěl jsem vědět, jestli se pořád drží svých nóbl způsobů a velkolepého vystupování. Doufal jsem, že ano. Když jsem ho viděl naposledy, jeho okázalé chování málem zavinilo naši smrt.

Pro nás oba bude mnohem lepší, když ho budu mít pod kontrolou.

Bram Stoker a Henry Irving uvedli novou hru v Lyceu… Sir Charles Ainsley pozval hosty do svého domu ve West Endu… Samuel Mortimer oznámil, že bude kandidovat do Londýnské městské rady… elegantní hrabě DeSangue byl spatřen v klubu Journeyman na večeři s Charlotte Dumontovou, krásnou královnou divadla.

Cítil jsem, jak se mi sevřel žaludek. Bylo to přesně podle mého očekávání. Když jsem ta slova uviděl, bylo mi jasné, že Damon mě pořád pronásleduje. Stálo to tam černé na bílém, žádný sen, žádná moje fantazie, ani nic, co by souviselo s velkým množstvím sherry včera večer. Fakt, že mě Damon nenáviděl víc než kohokoliv jiného, nezměnil nic na skutečnosti, že jsem jeho bratr. Znám ho celý svůj život. V dětství jsem vycítil, že se pohádá s otcem, ještě dřív, než se to stalo. Že před srážkou mezi námi vznikne určité napětí, bylo stejně jisté, jako že se před bouřkou objeví na obloze mraky. Poznal jsem, když byl naštvaný, přestože se na všechny naše kamarády usmíval. A vždycky jsem věděl, kdy má strach, i když by to za nic na světě nepřiznal. Kdesi uvnitř jsem byl pořád napojený na jeho nálady. I po tom, co se z nás stali upíři. A ať už to věděl, nebo ne, bude mít problémy.

Přelétl jsem očima zbytek sloupku, ale tohle byla jediná zmínka o Damonovi. Ostatní zprávy se zmiňovaly

o lordech, vévodech a hrabatech, kteří tvořili Damonovu nejnovější společnost. Vůbec mě to nepřekvapovalo. Vždycky jsem tušil, že Londýn je se svými nikdy nekončícími večírky a kosmopolitní atmosférou místo, kde by mohl Damon skončit. Byl vždycky impozantní postavou – jako člověk i jako démon. A ať se mi to líbí, nebo ne, je to můj bratr. V našich žilách koluje stejná krev. Bylo jasné, že když jsem se vydal do Anglie já, on se sem vydá taky.

Znovu jsem se podíval do novin.

Kdo je Charlotte Dumontová? A kde je Journeyman? Jestli budu mít po schůzce u právního zástupce čas, vyjdu si na procházku a zjistím to. Aspoň trochu zklidním svoje rozpačité pocity. Byl jsem si jistý, že Damon pije krev Charlotte Dumontové, ale to je zkrátka on, tak co k tomu říct. A pokud dělá ještě něco *horšího*… až na něj narazím, přejdu na druhý chodník.

George, který seděl naproti mně, zapíchl nůž do másla. To, co mu přebývalo na bohatství a pozemcích, postrádal na slušných způsobech při stolování. Ale nijak mě nepohoršil, jeho neotesané chování jsem rychle pustil z hlavy. Koutkem oka jsem zahlédl, jak si prohlíží moje černé kalhoty a modrou košili, na níž byly skvrny od trávy. Bylo to moje nejhezčí oblečení, ale věděl jsem, že v něm vypadám jako nádeník.

„Myslím, že tě ve městě vezmu k mému krejčímu. Ušije ti nějaký oblek," uvažoval George.

„Děkuju, pane," zamumlal jsem. Blížili jsme se k městu a scenérie se změnila. Místo širokých prostor otevřené krajiny se kolem nás míhaly shluky nízkých domků. „Ale po schůzce bych si rád prohlédl město. Sám. Víte, mám v Londýně nějaké příbuzné. Jestli vám to nevadí, rád bych si vzal pár dní volna a navštívil je. Plot na druhém konci pastviny spravím, jakmile se vrátím," lhal jsem. Nikdy dřív jsem o volno nežádal. Pokud by George jen nepatrně zaváhal, nikam bych nešel. Ale jestli mi dá své požehnání, bude to, jako by mě sám Osud nutil najít bratra.

„No, proč jsi nic neřekl dřív, chlapče?" zaburácel George. „Měl jsem strach, že jsi na světě úplně sám. Vždycky je dobré mít příbuzné, i když s nimi zrovna nevycházíš. Protože, koneckonců, máte stejné jméno, stejnou krev. Je dobré vědět, že jim na tobě záleží."

„Doufám, že ano, pane," podotkl jsem nervózně. Dostávali jsme se na tenký led. Nikdy jsem mu neřekl svoje pravé příjmení. Představil jsem se mu jako Stefan Pine. To jméno jsem si vybral nejen kvůli jeho jednoduchosti, ale i proto, že se mi líbilo přirovnávat sám sebe k borovici, která nikdy nemění svoji podobu. A zdálo se, že Damon používá stejnou přezdívku jako dřív.

„Vezmi si volno celý týden," navrhl George.

„Díky, ale to nebude třeba. Chtěl jsem se u svých příbuzných zastavit na čaj. A to jen v případě, že je najdu," prohodil jsem rozpačitě.

„Já ti povím, co uděláme," prohlásil George a spiklenecky se ke mně naklonil. „Vezmu tě ke svému krejčímu, koupíme nějaký oblek, a ty pak svým příbuzným vyrazíš dech."

„Ne, to…" Odmlčel jsem se. „Ano, to bych rád," dodal jsem pevně. Koneckonců, Damon se vždycky tolik staral o vzhled, že jsem se rozhodl porazit ho jeho vlastními prostředky. Chtěl jsem, aby mě viděl jako muže, který vede skvělý život. Damon mohl lhát a podvádět ve všech společenských kruzích, ale docílit toho, aby vám lidé věřili, dalo hodně práce. A mně se to povedlo. Možná bych mohl Damonovi posloužit jako dobrý příklad, jako nepatrná připomínka toho, že nemusí žít život, co postrádá smysl.

„To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat, synku," řekl George. Pak jsme se znovu ponořili do ticha. Jediným zvukem v našem kupé bylo rytmické supění vlaku a mlaskání Georgeových rtů. Povzdechl jsem si. Najednou jsem se v našem kupé cítil nesvůj a přál jsem si být ve stodole na konci panství. Sám se svými myšlenkami.

„Dneska jsi nějak potichu, viď? Stejně jako včera," prolomil ticho George. Utřel si pusu ubrouskem a položil noviny do klína.

„Asi ano. Mám toho hodně na přemýšlení," začal jsem. Bylo to slabé vyjádření mých pocitů. Dneska ráno

jsem musel myslet jen na Katherine. A teď mě rozrušila představa, že Damon je tak blízko.

George přikývl. V jeho vodnatých modrých očích jsem viděl porozumění.

„Nemusíš mi o tom říkat. Vím, že každý člověk má svoje tajemství. Ale prosím tě, nezapomeň, že jsem tvůj přítel," pronesl George vážně. I když znal jen zlomek mé historie – že jsem opustil otce i Ameriku, protože jsem si nechtěl vzít ženu, kterou mi vybral –, něco v jeho výrazu mě nutilo, abych se mu otevřel o něco víc, než jsem to už udělal.

„Nechci pochopitelně strkat nos do tvých osobních záležitostí," dodal George a rychle přemístil noviny na klíně.

„Ne, vůbec nikam nos nestrkáte, pane. A děkuji za váš zájem. Je pravda, že jsem byl v poslední době trochu vyvedený z míry," přiznal jsem nakonec. Opatrně jsem vybíral slova.

„Vyvedený z míry?" zeptal se George znepokojeně. „Nelíbí se ti tvoje práce? Chápu, že se to úplně nevyrovná tvému postavení v Americe, ale ty víš, že tě sleduju a myslím si, že máš skutečně slibnou budoucnost. Musíš do toho proniknout, pár let vydržet a dotáhneš to daleko. Možná si dokonce budeš moct koupit vlastní pozemky," uvažoval George.

Rychle jsem zavrtěl hlavou. „S prací to nemá nic společného," řekl jsem. „Jsem vděčný, že jste mi dal příleži-